DE IERI, SE CUNOSC PRIMII 20 DE MEDALIAŢI

CIUCĂ, DUMITRESCU ŞI SILBERMAN au obţinut victorii mult aplaudate

Peste 8 000 de spectatori în tribunele patinoarului

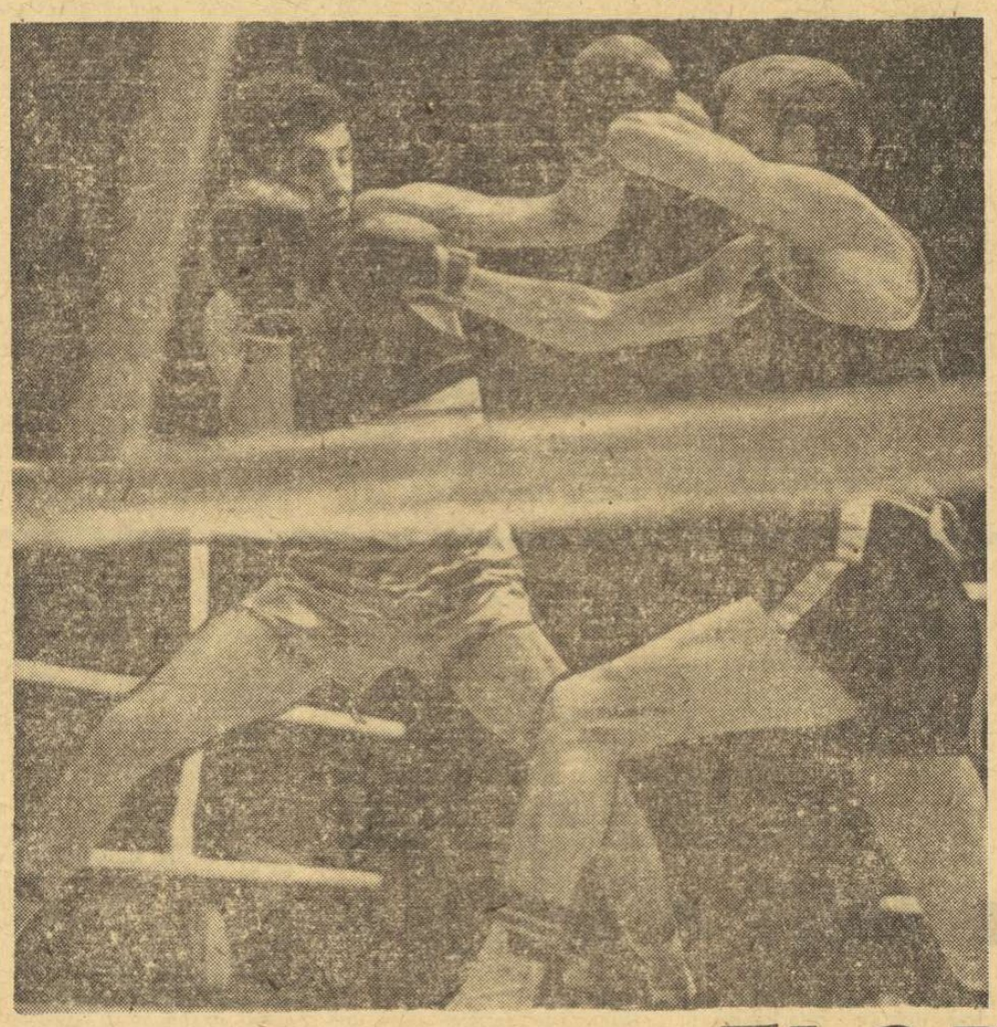

Schimb de lovituri între Dumitrescu şi Frederiksson

CATEGORIA SEMIMUSCĂ

Cea de a 8-a gală, la care s-a înregistrat şi primul record de spectatori, primul meci s-a terminat tot atît de repede pe cît s-au umplut tribunele. Italianul Udella a început vijelios meciul, cu serii deosebit de puternice, astfel că minutul 1 al primei reprize îl găseşte pe campionul Turciei, Temel, în stare de k.d. După numărătoare, boxînd în aceeaşi manieră, italianul îl surclasează pe Temel şi arbitrul vest-german Kramheler intervine încă o dată, îl numără pînă la 8, iar a treia oară îl trimite direct la colţ.

Udella b. ab. 1 Temel .

Meciul dintre Mihai (România) şi Rozek (Polonia) debutează furtunos. Purtat de încurajările publicului Mihai uită, se pare, că întîlnirea durează 9 minute şi se aruncă, pur şi simplu, asupra adversarului pe care-l domină categoric. Polonezul recurge la dese clinciuri pentru a-l scoate din ritm pe campionul nostru. În urma unuia, Mihai iese cu un croşeu de stînga la bărbie şi Rozek cade. Este numărat pînă la 8. Situaţia se repetă după puţin timp şi gongul intervine salvator. Rundul 2 este echilibrat pentru că Rozek reuşeşte să-l ţină la distanţă pe Mihai, dar şi pentru că constănţeanul nu mai arată incisivitatea iniţială. Ultimele minute îi aparţin lui Rozek, Mihai resimţindu-se vizibil.

Rozek b. p. Mihai (3—2).

CATEGORIA MUSCĂ

Olech (Polonia) a mers aproape tot timpul „cap la cap" cu Milev (Bulgaria), boxer cu forţă şi vitalitate. Abia în final, polonezul se detaşează puţin.

Olech b. p. Milev

Doar un minut şi 40 de secunde a durat partida dintre Ciucă (România) şi Warnke (R. D. G.). Boxerul german (18 ani), posesor al unei alonje impresionante, a căutat să-l ţină pe Ciucă cît mai la distanţă, cu lovituri de stînga. Dar campionul român, mult mai experimentat, a sesizat imediat situaţia şi a atacat virulent cu laterale de stînga care au găsit deschisă bărbia adversarului. Warnke face cunoştinţă cu podeaua, e numărat, dar reia lupta. Primeşte o nouă lovitură şi în timp ce arbitrul Gittins (Ţara Galilor) începuse numărătoarea, antrenorul Lüdke a aruncat prosopul, abandonîndu-şi elevul.

Ciucă b. ab. I Warnke.

CATEGORIA COCOŞ

După curăţirea ringului de garoafele primite de Ciucă, a urmat un meci destul de dinamic şi mult mai curat decît îl exprimă deznodămîntul. Englezul Pinner, cu un stil într-adevăr britanic, l-a depăşit metodic pe spaniolul Rubio, un bun cunoscător al luptei corp la corp. Cele trei avertismente acordate de către arbitru (unul în prima, alte două în ultima repriză) lui Rubio, îl descalifică, deşi meciul a fost mai clar decît altele în care nu s-a dictat nici un avertisment.

Pinner b. descalificare III Rubio.

Mezinul echipei României, Aurel Dumitrescu, a făcut încă o dată proba excepţionalelor sale calităţi, întrecînd de o manieră indubitabilă pe pugilistul suedez Frederiksson. După o primă repriză calmă, cu aspect de studiu, următoarele i-au aparţinut net campionului român, care l-a măcinat pur şi simplu pe suedez cu directe de stînga, urmate de upercuturi de dreapta. Frederiksson a fost numărat în reprizele a II-a şi a III-a. Emoţionantă manifestaţia publicului adresată maestrului Lucian Popescu, îndrumătorul tînărului nostru pugilist.

Dumitrescu b. p. Frederiksson.

Meci disputat în viteză, aşa cum şade bine unor cocoşi pintenaţi. După serii de lovituri reuşite cînd de unul, cînd de altul, în ultima repriză, irlandezul Dowling, deşi pare la capătul resurselor, marchează mai mult, avantajul său fiind consolidat şi de avertismentul dat lui Schultz (R.D.G.).

Dowling b. p. Schultz.

A descrie în cîteva rînduri recitalul pugilistic oferit de campionul Franţei şi cîştigătorul turneului internaţional militar de la New York, Aldo Cosentino şi de polonezul Andruszkiewicz, ar însemna să ignorăm valoarea şi spectacolul oferit de cei doi pugilişti. Într-un meci disputat, în care seriile fulgerătoare ale francezului şi directele izolate ale polonezului au alternat într-un ritm infernal, dar atît de corect încît arbitrul Busic (Iugoslavia) a fost inutil, decizia a fost acordată, pe merit, lui Cosentino.

Cosentino b. p. Andruszkiewicz.

CATEGORIA SEMIUŞOARĂ

Atacînd cu mai multă forţă în finalurile de repriză, bulgarul Pilicev a luat avantaj asupra scoţianului Harrison.

Pilicev b. p. Harrison.

Un meci în care nu s-a întîmplat nimic.

Petek (Polonia) b. p. Dunkel (R.D.G.).

CATEGORIA SEMIMIJLOCIE

După ce a fost numărat cite o dată în fiecare repriză, olandezul Schregardus a fost condus la colţ de către arbitrul austriac Tuschar, promovînd mai departe un periculos stîngaci : bulgarul Kiriakov.

Kiriakov b. ab. 3 Schregardus.

O întîlnire în care ambii boxeri au fost număraţi. În ultimele secunde, Ruocco este avertizat.

Henderson (Anglia) b. p. Ruocco (Franţa).

Un meci anost au furnizat campionul olimpic Wolke (R.D.G.) şi Dzakula (Iugoslavia). În final, fiind puţin mai clar în acţiuni, Wolke primeşte decizia

Wolke b p. Dzakula.

Cehoslovacul Cerny a făcut eforturi deosebite pentru a încheia în picioare meciul cu Silberman (România). Campionul semimijlocilor noştri a atacat dezlănţuit, a plasat lovituri de catapult şi şi-a trimis de trei ori adversarul la podea, directele sale de dreapta făcînd adevărate ravagii.

Silberman b. p. Cerny.

CATEGORIA MIJLOCIE

Puţin box, multă bătaie şi o decizie greşită.

Virtanen (Finlanda) b. p. Warrington (Anglia).

În ciuda revenirii din ultima repriză, polonezul Gortat n a putut schimba optica arbitrilor pentru a-i determina să-i acorde victoria în meciul cu iugoslavul Parlov. Decizie nejustă.

Parlov b.p. Gortat.

Cronici redactate de R. VILARA, J. BERARIU, N. BURILEANU, GH. ILIUŢĂ şi P. IOVAN.

Fotografii de Aurel NEAGU

REVIRIMENTUL DIRECTELOR

Dacă Ciucă sau Dumitrescu au impresionat în primele lor meciuri de la europene, aceasta s-a datorat şi faptului că au reuşit să-şi surclaseze adversarii cu teribilele pistoane directe. Această extrem de spectaculoasă şi mai ales utilă armă a boxerului inteligent şi activ începe să redevină o caracteristică importantă a luptei marilor maeştri. Rînd pe rînd, Tregubov sau Sokolov, Dowling, Silberman sau Petek, Grosso, Tracey sau chiar Alexe — veterani ai marilor întreceri sau viguroşi campioni în devenire — readuc între corzile ringului măiestria luptei bazate pe loviturile directe.

În tendinţa actuală a boxului modern se relevă tendinţa de a acţiona precis, cu minimum de risc. Loviturile n-au scăzut în duritate, însă lupta şi-a schimbat mult din caracterul dur, dezolant de dur şi brutal al încleştărilor necontrolate. Cei mai mulţi dintre boxeri caută activ momente favorabile prin tatonarea permanentă cu lovituri directe repetate care preocupă adversarul sau îl opresc din acţiuni decisive. Şi cînd acesta greşeşte, este lovit cu promptitudine şi forţă, sec, precis, scurt şi de la o distanţă din care se reduce riscul. Seriile sînt rapide şi efectuate din permanentă mişcare, însoţite de retrageri şi reveniri. Atacurile sînt prompte, pe deplasări, scurte, dar rapide. Toată lupta este conturată de avalanşa loviturilor directe din toate poziţiile şi situaţiile. Trebuie subliniată varietatea directelor şi în special frecvenţa lor. Chiar directul de dreapta se înlănţuie acum repetat, iar lupta cîştigă în claritate şi eficacitate. Oricît de spectaculos a vrut să fie iugoslavul Parlov, el n-a reuşit decît cu greutate să se impună, întrucît alegea loviturile largi, izolate. În schimb bulgarul Pandov, deşi mai fragil decît periculosul Nedelkovici, a putut înfrînge forţa şi diferenţa de greutate, utilizînd lovituri de oprire şi contraatac.

S-ar putea înşira multe exemple. Este însă fapt cert că, în stilul reprezentanţilor din majoritatea ţărilor cu tradiţie şi valoare în box, se remarcă o largă şi variată întrebuinţare a directelor. Aceasta însă nu exclude şi utilizarea celorlalte lovituri, în special a celor de jos, sau a luptei de aproape. Numai că aici s-au introdus elemente noi, înlăturîndu-se acţiunile confuze. Cu toate acestea, am putea numi fără exagerare actuala ediţie a europenelor de box drept „campionatele directelor".

Eustaţiu MĂRGARIT

LINIŞTEA DINAINTEA FURTUNII...

Nu mai e aşa cald. Poate că soarele şi-a consumat brusc combustia de foc, turnînd-o în magma trotuarelor, şi acum îşi reîncarcă bateriile... Valurile Herăstrăului tresar uşor, obosite de zbuciumul de aseară. Un vaporetto trece calm, bătînd dezordonat din zbaturile care amintesc de copilăreştile urcări în sus, pe Mississippi, cu Tom Sawyer...

Liniştea-i deplină, doar ţăcănitul mingii de ping-pong o taie, parcă, în fîşii egale. Antrenorii Tedy Niculescu şi Titi Dumitrescu rezolvă ecuaţia unei mai vechi rivalităţi... Să-i deranjăm ? Poate mai tîrziu...

Încercăm să intrăm în cabana boxerilor noştri, aflată în buza malului. Intenţia noastră rămîne, însă, nerealizată, căci asistentul medical Dan Angheliu este de neconvins : **„Nu se poate ! Mihai Aurel, Cuţov şi Stumpf dorm. Toţi boxează peste cîteva ore... Zău, inutil să insistaţi !"**

Revenim pe plajă — dacă i se poate spune aşa asfaltului de de-a lungul apei. Antrenorul Popa şi Monea prind peşte sau — mai bine zis, cum glumeşte careva — încearcă să prindă...

Aurel Dumitrescu se plimbă agale, visător, cu o carte în mînă. Parcă recită, parcă învaţă ceva pe dinafară...

De undeva, răsare celălalt Ion al lotului, Alexe :

— Ce zici, Ioane, ţi-e frică de francezul Victor ?

— N-am boxat niciodată cu el, dar cred că am să-l bat ! Ştiţi, în Cîmpina mea, toată lumea aşteaptă să mă vadă cîştigînd...

Apoi tace, parcă încurcat. Mă uit la el, la ochii-i verzi, de culoarea salciei din apropiere şi simt nevoia să-i spun **„ei, băiete, parcă numai în Cîmpina..."**, dar nu ştiu de ce nu îngin nici un cuvînt. Între timp, Monea scoate un peştişor... **„Dă-i drumul** — şopteşte cineva — **poate-o fi miraculos. Dacă îţi aduce o medalie ?!"** Semigreul nostru zîmbeşte amuzat. Ştie că pentru el, peştele cel mare se numeşte Pozniak...

Vaporaşul a venit pînă la o aruncătură de băţ. E plin de elevi. Ce să-i faci, tezele s-au terminat, sîmbătă începe vacanţa... De pe coviertă se aude o voce : **„Uite-l pe Alexe !"...** şi Alexe roşeşte.

Ne întoarcem spre cabană, spre masa de tenis. În uşă, Covaci se întreţine cu Antoniu. Poate îl compătimeşte pentru accident, pentru neaşteptata lui eliminare... Nu cred, Antoniu zîmbeşte trist, îşi ia la revedere şi pleacă. Pentru el campionatele europene — pe care, desigur, le-a aşteptat atîta — s-au sfîrşit... Ochelarii mari, fumurii, nu reuşesc să ascundă plasturele de pe sprînceana ochiului sting. Şi mă gîndesc că mai erau numai 20 de secunde...

Plecăm. Lucian Popescu ne conduce.

— Ce campionate, domnule ! Mai ceva ca pe vremea mea ! Cine ar fi crezut să lasă Vasiuşkin, să bată Puşcaş... Ce campionate..."

Ovidiu IOANIŢOAIA

FLORI TIMPURII

Prea multe sînt trecătoare, prea multe sînt efemere la aceste campionate continentale. La început s-a auzit, ca o muzică serafică, splendid clipocit de trei clipe, un gong stereofonic care ne amintea de încîntătoarea uvertură a anunţurilor pe aeroportul din Roma. Apoi s-a revenit la banalul talger de aramă... La început a fost haloul din tribune pe care fotoreporterii nu ştiau cum să-l evite. Acum se bat doi oameni pe un loc, umplînd aproape arena dar provocînd o dezordine pe care numai organizatorii o merită pentru lipsa lor totală de pricepere... La început oricine putea nădăjdui. Acum numai unii. Purtătorul tricoului nr. 1, musca engleză David Needham, şi-a predat speranţele altor colegi, în schimb ultimului număr de tricou (185), românului Alexe, îi sînt încă îngăduite.

În timp ce colegi de-ai lui se bat, uneori cu succes, în cel de al doilea meci, Horst Stumpf a încheiat socotelile din prima şi tardiva sa întîlnire. N-am vrea să fim răutăcioşi, nici să-i sporim sibianului amărăciunea, nici măcar să discutăm valabilitatea deciziei, dar ***sîntem*** *obligaţi să-i reamintim* ***(ca temă*** *de meditaţie pentru viitor) faptul că a pierde o noapte în beţie cu o săptămînă înainte de europene nu era nicidecum cel mai indicat mijloc tactic pentru a-l înfrunta pe adversar. A bea virtos îşi poate permite numai Giju, care priveşte cu jind galele de la bufetul patinoarului, visînd desigur la o reintrare onorabilă...*

De ieri a început distribuţia medaliilor. Neoficial, fireşte, dar oricum în calculele tuturor delegaţiilor. Cunoaştem de pe acum 20 de medaliaţi, printre care jocul crud al sorţilor a făcut să nu figureze semimuscа sovietică Semenov, în schimb să fie modestul său partener de categorie Solomos, căruia i-a fost suficientă, în acest scop, o singură victorie ! În acelaşi fel, cu o biruinţă, şi-au asigurat medaliile, fără eforturi prea mari dar favorizaţi de soartă, maghiarul Gedö, bulgarul Gheorghiev, şi probabil că aşa va ajunge la una şi sovieticul Pozniak.

Dar încă înaintea medaliilor, poate puţin chiar indecent, au apărut florile. Trei fire sau buchete înmînate din toată inima dar probabil prea de vreme. În aceste clipe am preferat complimentul pe care ni l-a făcut colegul Sydney Hulls, de la cotidianul londonez „Daily Express", cunoscut colindător profesionist al marilor competiţii sportive, care, între trei bătăi à l'aveugle pe claviatura maşinii de scris şi o relaţie telefonică de presă, ne povestea cît de mult l-a înduioşat gestul, taxatoarei din troleibuz care i-a oferit (cu incredibilă curtoazie pentru un englez) doi bujori din grădina proprie, el însuşi, gazetarul încercat, întrebîndu-ne dacă acest gest nu este cumva o tradiţie românească, aşa cum bănuia. Am încercat să-i explicăm că darul floral către călători este ultima măsură luată de întreprinderea I.T.B., fruntaşă pe ţară, dar n-am mai apucat pentru că începuse şi ne acoperise vocea jurnalul sonor pe care cu multă ingeniozitate îl pregăteşte şi îl oferă publicului înainte de gale colegul nostru Dorin Ştefiea.

Victor BĂNCIULESCU

DIN COLŢUL TRIBUNEI

Poate că nu aş fi scris aceste rînduri, dacă nu m-ar fi scos din fire unele comentarii pe care, de două zile, le tot aud prin tribune. Subiectul ? A cîştigat sau nu a cîştigat Alexe în faţa greului olandez Lubbers.

Stimaţi vecini din tribună, vă rog să-mi permiteţi să vă spun punctul meu de vedere în legătură cu această partidă. Şi, deoarece printre dumneavoastră sînt şi cîţiva care nu au văzut prea multe meciuri de box (i-am ghicit după felul în care vorbesc despre luptele din ring că nu şi-au prea tocit pantalonii pe băncile de la Floreasca), vreau să amintesc — rugînd să mi se ierte aparenta lipsă de modestie — că eu am asistat la cîteva mii de partide şi că am fost acolo sus, pe ring, de peste 300 de ori şi că am boxat la şase ediţii ale campionatelor europene.

Încercaţi să vă reamintiţi meciul Alexe—Lubbers.

Nici un arbitru competent nu putea da acolo un alt învingător decît Alexe. Mulţi îi reproşaţi (greului nostru) că a fost prea prudent, că nu a atacat mai de loc, că a evitat schimburile cu adversarul, că... Dumneavoastră uitaţi, însă, directele lui de dreapta, cu care l-a stopat pe impetuosul pugilist olandez, deplasările derutante care l-au făcut pe acesta să se oprească deseori în corzi, cele cîteva contre de dreapta aruncate precis la momentul oportun. Uitaţi, în sfîrşit, că de-a lungul celor trei reprize Alexe nu a primit decît cîteva lovituri mai clare. Tactica de luptă a unui „greu" nu poate fi asemănătoare cu a unui „cocoş".

Dacă am face o comparaţie între box şi... fotbal, aş afirma că tactica lui Alexe a fost asemănătoare cu cea a echipelor italiene Inter sau Milan, pe care cu toţii le admirăm cînd le vedem jucînd. Ideea lor tactică este, în primul rînd, să nu primească nici un gol. Apoi să încerce să dea unul sau două numai pe contra-atac şi în sfîrşit să-şi apere avantajul. Exact aşa a procedat şi Alexe. În primul rînd s-a îngrijit să nu primească lovituri, apoi a punctat cînd a avut ocazii sigure şi, în final, a făcut totul să-şi păstreze avantajul.

Am curajul să afirm şi, credeţi-mă nu o fac din sentimentalism, că dacă va boxa tot atît de bine şi în celelalte partide va cîştiga titlul de campion european. Eu am încercat, cum vă spuneam, de şase ori acest lucru dar n-am reuşit să ajung decît pînă la argint. La toamnă, înaintea examenului de stat voi renunţa la activitatea competiţională şi doresc ca atunci „sollstul" categoriei grea în „naţionala" noastră să fie... campionul european Ion Alexe. Vă spun eu că are toate şansele.

Vasile MARIUŢAN
fost campion al României

SIMPOZION MEDICAL A.I.B.A.

Azi la ora 9,30, are loc în sala de festivităţi a Centrului de Cercetări Ştiinţifice CNEFS („23 August") simpozionul medical AIBA. Cu acest prilej vor fi făcute o serie de comunicări. Printre acestea notăm : **„Probleme medicale ale boxului"** (referenţi dr. J. Bionstein — Anglia, prof. Schwartz — R.D.G., dr. Moskwa — Polonia); **„Modificări radiologice ale mîinii la boxeri"** (dr. Eugen Roşca); **„Funcţia renală la boxeri"** (dr. Schmidt — Cehoslovacia); **„Particularităţi electroencefalografice la boxeri"** (dr. M. Criveanu).

La ancheta noastră internaţională răspunde astăzi

Antrenorul italian de mare notorietate NATALE REA

Actualul „om de colţ" al boxerilor peninsulari — *Natale Rea* — reprezintă, neîndoios, una dintre figurile cele mai proeminente ale peisajului pugilistic european. Boxer de renume mondial a urcat pentru prima oară în ring la 13 ani, şi a repurtat sute de victorii, între care, reputatul trofeu „Mănuşa de aur" (New York, 1937) — Natale Rea a părăsit activitatea competiţională în 1938, înscriindu-se la cursurile naţionale de antrenori. În anul 1957, interlocutorul nostru a fost numit antrenor federal al squadrei-azzurra — calitate în virtutea căreia a călăuzit spre victorie paşii unor veritabili aşi ai careulul magic : campionii mondiali „pro" Benvenuti şi Lopopolo „olimpicii" De Piccoli şi Atzori etc.

Rugat să-şi exprime opinia în cadrul anchetei internaţionale efectuată de ziarul „Sportul", antrenorul italian a avut amabilitatea de a scrie personal răspunsurile, metamorfozînd eventualul travaliu al reporterului într-un exerciţiu de... traducere. Aşadar...

1. Ţinînd seamă de tentaţiile multiple ce i se oferă astăzi, prin ce mijloace credeţi că poate fi atras tineretul spre exerciţiul dur al boxului ?

— Într-adevăr, aceasta este o problemă esenţială pentru viitorul acestui sport, ţinînd seama că angrenajul vieţii moderne oferă foarte multe tentaţii tinerilor. Oricum, mult mai multe decît pe vremea cînd am pus eu, pentru prima oară, mănuşile în mîini... Dar să revin la întrebare : cred că „soluţia" stă în forţa de atracţie manifestată în intervalul primelor joloane educative. Adică, familia şi şcoala. Care părinte n-ar dori să aibă un copil pe care să-l ştie puternic şi, înainte de toate, sănătos ? Aici este din păcate mult de lucru, în privinţa transformării mentalităţii... Sînt încă foarte mulţi cei care consideră pugilismul drept o bătaie, un mod de manifestare a forţei oarbe. Ei bine, aceştia, mai ales dacă sînt părinţi, trebuie convinşi de contrariul, trebuie făcuţi să recunoască tocmai noblefea unui box veritabil. De fapt, tînărul care „simte" într-adevăr o mare propensiune către corzi, acela nu are în cale nici o piedică.

2. Nu credeţi că prin efectuarea cîntarului la urcare în ring, ar putea fi alungat din box un prilej frecvent de ipocrizie ?

— Ipocrizie ?! Nu cred că termenul e cel mai bine ales... După cum nu cred că în acest domeniu este nevoie de vreo schimbare : aşa cum este organizat acum „ritualul" cîntarului, zic eu, este cel mai nimerit. Dacă, la urma urmei, sistemul actual este deficitar, atunci el dezavantajează — în egală măsură — pe ambii competitori, ceea ce nu modifică raportul din ring şi, implicit, nu contrazice spiritul sportului.

3. Ce condiţii trebuie îndeplinite pentru a menţine corectitudinea şi a înlătura brutalitatea din boxul amator ?

— Iată-o nouă întrebare-cheie... În primul rînd, cred eu, evitarea brutalităţilor în ring depinde de formaţia boxerului, care trebuie să fie MAI ALES un tehnician şi nu un „bătăuş"... Formaţia sportivului este, evident, în funcţie de antrenor, aşa că... În al doilea rînd, un mare rol revine arbitrului de ring, care trebuie să vegheze pentru ca lupta să rămînă în limitele stricte ale corectitudinii. Sînt ţări în care arbitrul de ring are voie să oprească întîlnirea pentru box non-tehnic ! Poate că este o iniţiativă care trebuie extinsă... Pentru înlăturarea accidentelor ar mai trebui introdusă — măcar experimental — o mască protectoare, uzitată, de mulţi ani, la campionatele internaţionale militare. Şi, de, sigur, acestea nu sînt decît cîteva soluţii.

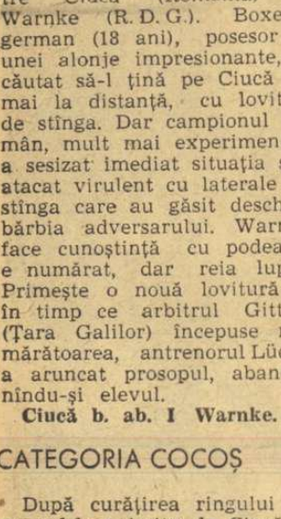

INSEMNĂRI DE LA MASA PRESEI

Campionatele europene de box de la Bucureşti au debutat bine, în cadrul superb al patinoarului „23 August" unde, unic inconvenient — ceea ce-l depărtează ciudat de destinaţia sa iniţială — domneşte o căldură canicularâ.

Primele meciuri au fost, în ansamblu, bune, iar organizarea perfectă, ceea ce nu ne surprinde de loc, pentru că-i cunoaştem bine pe prietenii noştri români. Dar înainte ca desfăşurarea competiţiei să merite veritabile comentarii tehnice, să abordăm o problemă care ne este scumpă şi, pentru care, de mult, ne luptăm în van : aceea a tragerilor la sorţi, *care hotărăsc ordinea tuturor întîlnirilor.*

Este un lucru stupid de orb. Se pun toate numele în acelaşi recipient, categorie după categorie, şi o mînă, pretins inocentă, le trage la noroc.

Aşa se face că s-au regăsit, la semimuscă, toţi favoriţii de aceeaşi parte a tabloului : boxerul din R.D. Germană, românul, polonezul şi sovieticul. La fel, Sokolov (U.R.S.S.) şi Prochon (Polonia) s-au înfruntat în primul tur la categoria pană. Şi mai sînt destule astfel de nedreptăţi...

Pentru ce, deci, aşa cum se petrec lucrurile la toate sporturile bine organizate, *de exemplu, în tenis, să nu se procedeze la o* tragere la sorţi dirijată ? *Cu alte cuvinte, să se preextragă cei mai aureolaţi, titraţi patru boxeri, de aşa manieră, încît ei să nu se poată întîlni decît în faza finală şi să se tragă numele celorlalţi la sorţi, ca de obicei.*

Ultimele Jocuri Olimpice (primii doi europeni) şi ultimele campionate europene ar servi drept criteriu şi, în cazul în care unul dintre cei patru boxeri de reţinut ar fi abandonat competiţia, înlocuitorul său ar putea fi un compatriot, justă recompensă pentru munca în profunzime a unei federaţii.

Acest sistem ar avea marele avantaj de a evita, în mare parte decernarea nemeritată a medaliilor, unor boxeri beneficiari ai circumstanţelor prea fericite, calificaţi în dauna unor adversari de mîna a doua, în timp ce cei mai buni oameni ai categoriei s-ar epuiza şi elimina între ei.

Ar mai fi o a doua sugestie pe care aş vrea să o expun pe scurt şi care, de fapt, emană de la prietenul meu român, Victor Băncilescu : să nu fie cîntăriţi boxerii în dimineaţa meciului, *ci de-abia în ultimul moment,* în clipa ce precede urcarea în ring. *Găsesc propunerea excelentă, căci risipeşte echivocul :* boxerul va fi cu adevărat din categoria în limitele căreia va combate, *aşa cum se petrec lucrurile la haltere, unde se cîntăresc, înainte de omologare, sportivii care doboară recorduri.*

Se pare că ideea este, în general, dezaprobată de antrenori, cărora le tulburâ obiceiurile, deprinderile. Dar boxerii pe care i-am întrebat, au fost, în unanimitate, de acord, răspunzîndu-mi : „Nu se va mai putea trişa, vom fi, cu toţii, cu adevărat, de aceeaşi categorie..."

Tinerii au simţul dreptăţii !

Raymond MEYER
L'Equipe - Paris

Tiparul I. P. „Informaţia", str. Brezoianu nr. 23—25, Bucureşti

40368